NOI, ÎN CAMPIONATUL EUROPEI

Prin impresionantul volum al activității sale internaționale, prin multimea competițiilor oficiale intrate în tradiție și în programul obișnuit al fiecărui an, organizarea meciurilor interreprezentative a devenit tot mai dificilă în Europa. Partidele cu caracter amical s-au împuținat văzînd cu ochii, din lipsă de date și din cauza obligațiilor foarte mari ale cluburilor.

Așa fiind, formula „Cupei Europei" — rezervată reprezentativelor naționale — și desfășurată în două ediții pînă acum (1960 — cîștigătoare echipa Uniunii Sovietice și 1964 — cîștigătoare echipa Spaniei), a apărut tot mai des în discuția forului suprem al fotbalului continental, U.E.F.A.

Pentru ediția 1966/1968 nu s-a realizat nimic important în direcția transformării acestei întreceri în fază de calificare a reprezentativelor bătrînului nostru continent pentru turneul final al Campionatul mondial. Doar numele i-a fost schimbat din „Cupa Europei" în Campionatul european. Dar ar fi cazul ca a patra ediție, să-și găsească adevărata sa menire, aceea **a unui veritabil campionat al Europei, cu drept de calificare pentru turneul final mondial. Ce avantaje prezintă această reorientare a competiției rezervată reprezentativelor de pe cea mai importantă zonă fotbalistică a lumii?**

a) În primul rînd ar duce la descongestionarea programelor echipelor naționale, asigurîndu-le o serie de partide oficiale cu un scop bine determinat.

b) Ar realiza o mai justă, o mai echitabilă calificare pentru turneul final în sensul că, dispunînd și de perioada de doi ani afectată actualmente calificărilor propriu-zise, ar permite aplicarea unei formule mai largi, mai complete care să prevadă — eventual — după desfășurarea sistem turneu a jocurilor din serii, organizarea unor faze pentru optimile de finală tot după sistemul fiecare cu fiecare, astfel că ar exista un mai mare procent de siguranță că la turneul final vor merge cu adevărat cele mai bune, mai în formă și mai temeinic pregătite reprezentative europene.

Cele de mai sus subliniază propuneri auzite din tot mai multe colțuri ale continentului și depuse tot mai des pe masa reuniunilor U.E.F.A. În așteptarea unei decizii curajoase și foarte necesare a forului de la Berna, cîteva informații legate de actuala ediție a campionatului european:

— la ediția 1966/68 participă 31 de echipe care au fost împărțite, prin tragere la sorți, în șapte grupe de cîte patru echipe și o grupă de trei echipe. În alcătuirea acestor serii s-a ținut seama de două criterii: Spania — deținătoarea trofeului — și alte șapte echipe, finaliste la campionatul mondial 1966 au fost trecute capi de serie; la dorința expresă a federațiilor lor, echipele Angliei, Scoției, Irlandei de nord și Țării Galilor au fost incluse în aceeași serie. Iată componența seriilor: **grupa 1:** Spania, Cehoslovacia Irlanda, Turcia; **grupa a 2-a:** Portugalia, Bulgaria, Suedia, Norvegia; **grupa a 3-a:** U.R.S.S., Austria, Finlanda, Grecia; **grupa a 4-a:** R. F. Germană, Iugoslavia, Albania; **grupa a 5-a:** Ungaria, R. D. Germană, Olanda, Danemarca; **grupa a 6-a:** Elveția, Italia, ROMÂNIA, Cipru; **grupa a 7-a:** Franța, Belgia, Polonia, Luxemburg, **grupa a 8-a:** Anglia, Scoția, Irlanda de nord, Țara Galilor. Meciurile din serii trebuie să aibă loc pînă la 28 februarie 1968.

Programul jocurilor echipei noastre în seria a 6-a, este următorul: **2 noiembrie 1966 — București:** ROMÂNIA — Elveția; **26 noiembrie (probabil la Roma):** Italia — ROMÂNIA; **3 decembrie — Nicosia:** Cipru — ROMÂNIA; **23 aprilie 1967 — București:** ROMÂNIA — Cipru; **24 mai — Zürich:** Elveția — ROMÂNIA; **25 iunie — București:** ROMÂNIA — Italia.

Eftimie IONESCU

Notați pe agenda dv.

25 MAI — rezultatele săptămînii

JOCURI INTERȚĂRI
- **Liège:** Belgia — Irlanda 2–3 (2–1)
- **Santiago:** Chile — Țara Galilor 1–0 (1–0)

„CUPA ORAȘELOR TÎRGURI"
- **Barcelona:** F. C. Barcelona — Chelsea 5–0 (3–0)

MECIURI DE PREGĂTIRE
- **București:** Sel. divizionară — Valenciennes 2–1 (1–1)
- **Torino:** Juventus — Ungaria 1–2 (1–0)
- **Sofia:** Bulgaria — Radnicki Niș 5–1 (3–1)

26 MAI

INTERCLUBURI
- **Cluj:** Universitatea — Vorwaerts Berlin 0–3 (0–1)

27 MAI

TURNEUL U.E.F.A. (semifinale)
- **Belgrad:** Italia — Spania 1–0 (0–0)
- **Belgrad:** U.R.S.S. — Iugoslavia 1–0 (1–0)

28 MAI

INTERCLUBURI
- **Russe:** Dunav — Dinamo Pitești 2–3 (1–1)

29 MAI

INTERȚĂRI
- **Santiago:** Chile — Mexic 0–1 (0–1)
- **Copenhaga:** Danemarca — Turcia 0–0

JOCURI DE PREGĂTIRE
- **Moscova:** U.R.S.S. — Lanerossi Vicenza 4–2 (2–1)

TURNEUL U.E.F.A. (finale)
- **Belgrad:** Iugoslavia — Spania (locul 3) 2–0 (0–0)
- **Belgrad:** U.R.S.S. — Italia (locul 1) 0–0

INTERCLUBURI
- **Craiova:** Știința — Vorwaerts Berlin 2–0 (1–0)

1 IUNIE

INTERȚĂRI
- **Belgrad:** Iugoslavia — Bulgaria
- **Ludwigshafen:** R.F.G. — România

INTERCLUBURI
- **București:** Rapid — Vorwaerts Berlin

DE VORBĂ CU OASPEȚII NOȘTRI

15 MINUTE CU ROBERT DOMERGUE

UNUL DIN ANTRENORII ECHIPEI FRANȚEI

Cu binecunoscutul antrenor al echipei franceze Valenciennes, Robert Domergue, un ziarist nu are „probleme". Amabilitatea, simțul de anticipație și o vervă specific franceză, asigură oricărui interviu climatul cel mai favorabil.

— Așadar, domnule Domergue, vreți să răspundeți — pentru cititorii revistei FOTBAL — la 7 întrebări?

— La 17, dacă doriți...

— Știm că, alături de antrenorii Guérin și Jasseron, vă ocupați de pregătirile echipei Franței în vederea turneului final al Campionatului mondial. Care este programul național dv. pînă la fluierul inaugural?

— La 5 iunie, avem, la Moscova, un meci amical — pentru edificare — cu echipa U.R.S.S. La 13 iunie încheiem campionatul Franței. De la 13 la 23 iunie — repaus. La 23 iunie ne deplasăm cu lotul în inima Scoției, în satul Peebles, unde vom avea „cartierul general" pînă la 9 iulie. Iar de la 9 iulie — și sperăm cît mai mult timp — vom avea reședința la Welwyn Garden City, la 30 de km. de Londra. Pregătirea propriu-zisă are în vedere realizarea omogenității în echipă și dobîndirea unei forme fizice „à la Cassius Clay"...

— Fiind la capitolul pregătirii pentru C. M., cum vă explicați eșecul net (0-3), în meciul amical de verificare cu echipa Belgiei, la Paris?

— Foarte simplu. Formația Belgiei, alcătuită pe scheletul unei superechipe. Anderlecht a avut marele avantaj al omogenității, un deziderat acut pentru orice selecționer. Noi ne-am prezentat cu o formație — la ora aceea — mozaic. Experiența a fost utilă, n-am dramatizat înfrîngerea, ci am tras învățăminte care sper să-și arate roadele la ora H a Campionatului mondial.

— Credeți că turneul final va aduce idei noi, inovatoare în fotbal?

— Sînt sceptic în această privință. Cred că va fi o întrecere riguroasă, lipsită de poezie, de romantism. Or, creația are nevoie de romantism...

— Un pronostic pentru turneul final?

— Asta nu. Iertați-mă. De cînd bunica mea a cîștigat acum trei ani un concurs de pronosticuri la fotbal, eu mă abțin...

— Revenind la echipa pe care o antrenați, știm că Valenciennes se află la 11 km. de granița Belgiei. A avut această vecinătate o influență în jocul formației dv?

— Da. Am luat ceva din 4-2-4 jucat de Anderlecht, cu deosebirea că noi am apăsat mai mult pe pedala jocului colectiv, neavînd personalități de talia lui Van Himst, Stockman, Jurion...

— În încheiere, ce impresie v-a făcut jocul echipei noastre?

— Știam că la Valenciennes, pe vremuri, doi internaționali români — Covaci și Schileru — au lăsat o mare impresie. Astă-seară am văzut „clasă" la Dobrin, Pîrcălab, Gherghelî, iar echipa, în general, mi-a plăcut. Are un joc dinamic, destul de incisiv și spectaculos.

Marius POPESCU

MÎNGEA

AUTO-BIOGRAFIE

M-am născut întîi pe cer. Mă numeam soare și lună și stăpîneam de acolo, din înălțimi amețitoare, pămînturi, ape și destine. În amintirea vieții mele de atunci, în triburi din America, indigenii se-ntrec purtînd cu ritual de-a lungul drumului, zi și noapte, o bilă rotundă de lemn, pe care o lovesc desculți, cu piciorul.

Foarte adesea, fie că eram din lemn, cauciuc sau piele de cerb, mă jucam în preajma templelor și oamenii vedeau în mine lumina orbitoare a soarelui și rodul lui.

Într-adevăr, în jurul meu, în afara celor care mă purtau, se strîngeau mii de oameni, dorind să vadă, să strige, să se înveselească. Se cînta și se juca cu entuziasm și nu știu de ce, fără să mă cred, aveam impresia că din cauza mea. Mai ales cînd reușeam, abilă și voioasă, să mă strecor prin vreun inel sau să mă vîr într-un coșuleț de paie, înălțat pe un copac împodobit cu flori și daruri, la trei metri și ceva.

Alteori, alergam năucă, fără țintă și fără odihnă, lovită cu o teacă de frunză de palmier. Dar toate acestea s-au întîmplat demult, nici minte nu mai țin, undeva în Mexic, în Africa, în Peru. Pe atunci, încă mai participau la joc, la întreceri, spiritele strămbunilor...

Imi mai amintesc, eram în Oceania, pe tărmul insulelor polineziene. Eram o nucă de cocos și toți aveau grijă deosebită de mine. O dată am fost făcută și dintr-un fruct care dădea pîine, iar altădată, îmi reamintesc cu melancolie, m-au lucrat din pielea unui cangur tînăr, prins după o goană nebună spre tărmul apelor albastre.

Să nu credeți că frigul și depărtarea mă speriau. Iată-mă în apropierea polului, între sănii, blăni și oameni de ispravă. Am pe mine o frumoasă piele de ren și, în ciuda nenumăratelor grade sub zero, mă rostogolesc voioasă pe zăpadă, ispitind oamenii aceștia, care nu aleargă chiar atît de greoi cum s-ar crede, în urma săniilor trase de reni.

Ani frumoși, dar îndepărtați, parcă în ceață, am petrecut în Persia. Dar nici aici n-am fost singură. Ba dimpotrivă, cu mine se jucau totodată cai, călăreți, bastoane. Cercetătorii cu care am stat de vorbă, secole mai tîrziu, voiau să mă convingă că mă numeam polo.

Chiar Homer, cel cu epopeile elenilor, scrie undeva în versurile sale,

despre mine. Despre mine și despre Nausikaa fata regelui Alkinous: „Fetele toate și dînsa, își dezlegară din panglice părul și-așa începură joc minunat să se poarte cu mingea".

De altfel, în vechea Grecie eram ca acasă. În palestre aveam o sală a mea anume pentru joc, coryceum. Era tot atît de frumoasă ca sala de discuții retorice și filozofice sau ca cea în care făceau exercitii efebii. Anthilus, un medic de pe acele vremi, care a scris o carte ce l-ar fi scos sigur din colegiul medicilor dacă ar fi existat pe atunci („Cum se tratează bolnavii singuri"), spune că acei ce făceau exercitii cu mine, căpătau ușurință, și forță și ochi buni. Și recomandă mai ales jocul cu alergare, nu stînd pe loc, alergarea fiind bună pentru cei ce suferă de diverse boli.

Bine a fost și la Roma. Mă umpleau sau mă lăsau goală și mă loveau cu mîna, fie unul singur, fie cîte trei așezați în triunghi, fie două echipe, nu egale totdeauna.

Ceea ce plăcea tuturor, era felul meu deschis de a fi. Nu mă supăram niciodată, oricum vroiau ei să fiu, mică sau mai mare, cu nisip, cu rumegus, cu pietricele. Eram a aceluia cu brat mai puternic și ochi mai ageri. Cînd mă zvîrlea departe, peste capete, peste porți și uneori peste ziduri, mă simțeam fericită.

Și-acum zîmbesc cînd îmi amintesc de zilele cînd din cauza mea, cetatea se împărțea în două și se războia așa, cumplit, din zori de zi în noapte, pe ulițî și prin piete, spre una sau cealaltă din porțile orașului. Se zăvoreau ușî, se obloneau ferestre, iar negustorii își închideau prăvăliile, fie ca să scape de invazie, fie ca să nu scape jocul...

Fiindcă eram răniți grav, fiindcă se pierdea vreme și fiindcă uneori chiar preoții jucau în public și nu tocmai decent îmbrăcați, se dau edicte regale care reglementează jocul. Dar eu ce vină aveam? Ce vină puteam avea eu, că Ludovic al X-lea, jucîndu-se cu mine, în pădurea Vincennes, a băut apă fiind încălzit, a răcit și a murit. Chiar să-i fi spus să nu bea, tot nu m-ar fi ascultat, căci nu degeaba îi spunea poporul „le Hutin" (Încăpățînatul).

E adevărat că ideea regilor de a mă închide între ziduri și de a mă lovi cu racheta, nu m-a bucurat prea mult. Mai ales cînd alături de sălile unde eu îmi arătam toată arta, se vorbea și se dansa zgomotos. N-am să plîng niciodată după acele vremi.

M-am simțit, așadar, descătușată, cînd am păsit afară, deși nu mai eram lovită cu rachete, ci cu piciorul. Ceva mai mare, uneori din lemn, de cele mai multe ori din piele umplută cu fîn sau tărîțe (nu rîdeți!). Eram dorită cu aceeași pasiune de totdeauna. Trebuia să ating un zid, să depășesc o linie trasată pe pămînt sau să trec printre două sulițî așezate la oarecare distanță.

Ceea ce mă amuza într-adevăr, nu era numai înversunarea jocului, ci, de asemenea, alcătuirea echipelor: laicii contra clericilor, un sat cu altul, celibatarii împotriva căsătoriților. Jocul era violent. Dar totul se termina cu bine (ca și azi nu-i așa?), cu premii, cu dans și veselie.

Sub numele acesta, „la soule", cîndva, fotbal azi, se pare că mă cunosc cei mai mulți și lucrul nu mă supără, dar n-aș vrea să mă mărginesc la atît. Simt în mine cîteodată nostalgia iernii și atunci sînt hochei, a spațiului întins și variat și atunci sînt golf, a celei care am fost odinioară și atunci sînt paletă, rugbi sau tenis.

M-ar mîhni să mă știu mereu aceeași, să fac mereu același lucru și toți oamenii să vorbească în același fel despre mine. Despre mine, care am plăcut lui Ronsard, cu care jucam aproape în fiecare dimineață, lui Leopardi care a închinat o odă unui învingător de-al meu, lui Shakespeare și Goethe (întîiul o spune în Henric al V-lea, călălalt în niște însemnări de călătorie în Italia), în sfîrșit bunilor mei prieteni Montherlant, Marcel Berger, Giraudoux.

Poate vreți să știți ce vîrstă am, dacă cu atîtea lumi, cu atîtea vieți nu mă simt bătrînă? Vă spun sincer, nu! Dimpotrivă, parcă m-am născut ieri. Sînt la fel de ușoară, de zveltă, de dornică de joc și spații. Îmi iubesc la fel de mult prietenii și sînt la fel de însetată de luptă și victorii. Sînt aceeași care am fost și voi fi aceeași care sînt. Dar cine sînt eu? Cred, că tinerețea fără bătrînețe, eterna tinerete!...

VIRGIL LUDU